

Nr 103.

Av herr **Bondeson m. fl.**, om ökat anslag till frivillig landstomsutbildning.

Under det att landstormens mobilisering år 1914 främst avsåg bevakningen och skyddet av kustområdena och Gotland samt tryggandet av broar och andra konstbyggnader vid järnvägslinjerna, har landstormens andel i rikets försvar sedermera och framför allt genom 1936 års försvarsorganisation väsentligt utvidgats. Luftbevakningstjänsten åvilar sålunda i huvudsak landstormen, och likaledes svarar landstormen till stor del för det luftvärn, som är avsett till hemortens skydd. Eftersom reservförband saknas i linjens krigsorganisation, måste jämväl dessas uppgifter övertagas av landstomsförband, och likaledes måste landstomsförband tillgripas för förstärkning av slagenheter, vartill kommer, att kustfästningsinfanteriet helt skall utgöras av trupper ur landstormen, med mera.

Landstormen har alltså i vår tid många olika uppgifter av ofta ren linjekaraktär, men landstomsförbandens användbarhet för dessa skilda ändamål är i högsta grad beroende av tillgången på dugligt befäl. Praktiskt taget samtliga kompaniofficerare jämte viss specialutbildad officerspersonal utgöras av landstormsofficerare, som för detta ändamål utbildats inom de till Sveriges Landstormsföreningars Centralförbund anslutna lokala organisationerna. Denna utbildningsverksamhet är följaktligen av vital betydelse för landstomsförbandens förseende med officersbefäl, och det är därför en statlig angelägenhet av största vikt, att denna verksamhet erhåller tillräckligt stöd.

Försvarskommissionen framhöll också på sin tid, »att tillgången på förordnade landstormsofficerare är av väsentlig betydelse för landstormens användbarhet för sina uppgifter», varefter kommissionen tillade: »Denna rekryterings fortvaro är därför ett betydelsefullt försvarsintresse. Vid sådant förhållande har försvarskommissionen funnit frågan om den frivilliga rekryteringen i fredstid av landstormsofficerare vara förtjänt av en särskild uppmärksamhet. Rekryteringen av landstormsofficerare är emellertid helt avhängig av det utbildningsarbete, som bedrivs av landstormsrorelsen.»

Under innevarande budgetår ha för den frivilliga landstomsutbildningen anvisats 272,000 kronor, varav 137,000 kronor för understöd åt frivilliga luftvärnsorganisationer och 135,000 kronor avsetts för den frivilliga landstomsbefälsutbildningen. I skrivelse till arméförvaltningen har emellertid Sveriges Landstormsföreningars Centralförbund hemställt, att arméförvaltningen för nästkommande budgetår måtte beräkna ett anslag till Centralförbundet av lägst omkring 325,000 kronor, varav oförändrat 137,000 kronor till luftvärnsutbildningen men 185,000 kronor till landstomsbefälsut-

bildningen. Såsom motiv för sin framställning om ökning av anslaget till frivillig landstornsutbildning framhåller förbundet, att det nuvarande anslaget å 135,000 kronor för sist angivna ändamål är otillräckligt, särskilt då bidrag från enskilt håll icke visat sig täcka de ökade kostnaderna för utbildningen.

Arméförvaltningen har i anledning av denna framställning bland annat framhållit, att ett ökat statsbidrag för denna utbildning synes befogat, eftersom 1936 års försvarsorganisation i avsevärd utsträckning bygger på den frivilliga landstornsutbildningen. Med hänsyn till de ökade krav, som staten numera ställer på den befälspersonal, som erhåller sin utbildning genom Sveriges Landstornsföreningars Centralförbund eller dess underlydande organisationer, och i betraktande jämväl av de upppoffringar av såväl ekonomisk som annan art, vilka den frivilliga landstornspersonalen underkastat sig, har arméförvaltningen funnit sig böra tillstyrka den av Centralförbundet ifrågasatta ökningen.

I årets statsverksproposition har emellertid Kungl. Maj:t beskurit arméförvaltningens äskande med 30,000 kronor utan någon som helst motivering, i det att statsrådet och chefen för försvarsdepartementet allenast funnit sig böra tillstyrka en ökning med 20,000 kronor i jämförelse med anslagsposten för innevarande budgetår. Då det emellertid icke minst i dessa tider är av synnerlig betydelse, att utbildningen till landstormsofficerare kan ske i erforderlig omfattning, synes Sveriges Landstornsföreningars Centralförbunds av arméförvaltningen biträdda äskande vara väl motiverat, allra helst som bidragen från enskilt håll visat sig otillräckliga.

Under hänvisning till det anförda hemställes alltså,

att riksdagen måtte besluta, att det under fjärde huvudtiteln i statsverkspropositionen föreslagna reservationsanslaget till *Truppförbandens övningar* för här angivna ändamål ökas med 30,000 kronor.

Stockholm den 23 januari 1940.

Lennart Bondeson.

C. P. V. Gränebo.

William Nisser.

Fredrik Ström.

Nils Herlitz.

John Björck.

Ruben Wagnsson.

Ivar Öman.

Joh. Friggeråker.

Carl Bengtsson.

Allan Holstenson.

G. A. Björkman.

Nils Holmström.

Arvid De Geer.

Leon. Hagström.

G. Branting.

Torsten Caap.

Axel Mannerskantz.

<i>Sven Boman.</i>	<i>C. Fr. Carlström.</i>	<i>Gustaf Velander.</i>
<i>E. G. C. Brandt.</i>	<i>Ivar Ekströmer.</i>	<i>Verner Andersson.</i>
<i>Carl Sundberg.</i>	<i>B. A. Nilsson.</i>	<i>John Gustavson</i> <i>i Guntorp.</i>
<i>Gunnar Bodin.</i>	<i>Ivar Persson.</i>	<i>Emil Andersson</i> <i>i Jäger.</i>
<i>Arthur Heiding.</i>	<i>Eilif Sylwan.</i>	<i>Israel Lagerfelt.</i>
<i>M. Svensson.</i>		<i>K. W. Bodin.</i>
